

ὅτι δὲν εἶχε καλλονὴν ἀκτινοβόλον, καὶ ὅτι πάντες περὶ αὐτῆς ἔλεγον, ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ὄπλων ἐπισωρευθεῖσα ὑπὸ τῶν αἰώνων κόνης, ἐπέδρασεν οὐσιωδῶς ἐπὶ τῇ καλλονῇ καὶ ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς, ἐπικαθήσασα κατὰ μικρὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς καὶ ἐκτείνασα ἐπ' αὐτῆς ἐν γένει ἐν στῆθος μονοτονίας, ἐν ἧθος σιωπηλῆς ὑπακοῆς.

Καὶ ἐν τούτοις, παρατηρήσατέ την καλῶς, εἶνε ὥραία. Τὸ μέτωπόν τῆς ἐμφαίνει γυναῖκα δραστηρίαν, περιπαθῆ, μὲ θέλησιν. Τὰ πάντα κρύπτονται ἀκόμη ἐν τῇ παιδίσκῃ ταύτῃ. Τὰ πάντα ὑπνώττουσι. Μία λέξις δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ ἐξέλθῃ αἴφνης ἡ γυνή.

Τὸ φαῖον δεσπόζει, εἶνε ἀληθές. Ἐξῆσεν εἴκοσιν ἔτη ἐντὸς τῆς σκόνης ταύτης. Ἄλλ' ἐν τῇ ξυλίνῃ ἔδρα τῆς μὲ τὸ ὄρθιον ἐρείσινωτον, τίποτε ἄλλο δὲν τῇ ἐλλείπει ὅπου προσλάβῃ ἧθος βασιλίσσης, ἢ πυργοδεσποίνης ἀναμενούσης τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ἢ ἐκ τῆς θήρας ἐπάνοδον τοῦ ἱππότη, παρὰ ἡ διευθέτησις τῆς κόμης καὶ ἡ ἐνδυμασία τοῦ παλαίου ἐκείνου συρμοῦ, ὅστις ἐπεκράτει κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Σταυροφοριῶν παρὰ ταῖς εὐγενεῖς δεσποίναις. Αἱ κινήσεις αὐτῆς εἰσὶ πλήρεις εὐγενείας καὶ χάριτος, καὶ πράγματι εἶνε ἡ ἡμερὶς ἡ κόρη αὕτη. Ἀδιάφορον ἔαν δὲν ἔχῃ ἀπέναντί τῆς μικρὸν θεράποντα, ἔτοιμον εἰς τὰς διαταγὰς τῆς, οὔτε μοναχὸν ἐκ γειτονικῆς μονῆς, ἀναγινώσκοντα αὐτῇ βιβλίαν πλησίον μεγάλῃς ἐστίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ καίηται κορμὸς δρυὸς, καθ' ὃν χρόνον ὁ χειμερινὸς ἥλιος, δύων ὀπίσθεν τῶν ὑελοφράκτων θυρίδων, φωτίζει διὰ τῶν ἐρυθροχρῶσαν ἀκτίνων τοῦ τὴν μεγάλην αἴθουσαν πύργου, ἧς τὸ βάθος ἤρχισεν ἤδη νὰ ζοφοῦται ὑπὸ τοῦ σκότους τῆς ἐπερχομένης νυκτός.

Ἀνὰ πᾶν ἔτος, ἔταν ὁ μὴν Ἰούλιος ἔρχεται, ὁ Τρέγκ ἀφίνει τὸ κατὰστημά του ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἐνὸς ὑπαλλήλου, τοῦ Φρειδερίκου, ἔχοντος σχεδὸν φήμην ὁσπιν καὶ ὁ αὐθέντης του, καὶ περιχαρὴς ὡς μαθητὴς κατὰ τὰς διακοπὰς, ἀπάγει τὴν θυγατέρα του εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Βλουᾶ. Ἐκεῖ, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Λεῖγρος, κέκτηται μικρὰν χαρίεσσαν οἰκίαν, ἀφανῆ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, περικυκλουμένην δὲ ὑπὸ τῆς δρόσου ἐνὸς δάσους ἐκ δρυῶν, πλατάνων καὶ καστανεῶν. Τὸ δάσος τοῦτο ἐξηρτάτο ἐκ τινος ἡριεπωμένου πύργου τῆς οἰκογενείας Μοντβριάν καὶ τὸ εἶχεν ἀγοράσει παρὰ τοῦ κυρίου δὲ Μοντβριάν. Ὁ κῆπος εἶχε κατασκευασθῇ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Ἡ Γενεβιέθ καὶ ὁ Τρέγκ εἶχον δόσει μόνον τῶν τῶν σχεδίων του. Ἐφαίνετο ὡς τι ἀπροσδόκητον, ἥτοι δὲ πλήρης χάριτος καὶ ἐκπλήξεων. Πανταχοῦ ἄνθη ἐξοχα καὶ δροσερά σκιαδες, εἴτε παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, εἴτε πρὸς τὰ δάση τοῦ Ρουσὺ καὶ τῆς Βουλόγνης, ἅτινα ἐξετείνοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα ἄχρις οὐ ὀφθαλμὸς ἠδύνατο νὰ φθάσῃ.

Ἐμενον ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐπὶ τρεῖς μῆνας, τοῦ μὲν Τρέγκ περιερχομένου ἀνὰ τὰς ἀτραπούς καὶ τοὺς δρομίσκους μὲ τὸν πλατύγυρον ψιθινὸν του πῖλον ἐπὶ κεφαλῇ,

τῆς δὲ Γενεβιέθς ζώσης, μὲ σοβαρότητα πάντοτε καὶ ἡσυχίαν, μεταξὺ τῶν εὐωδῶν ἀνθῶνων τῆς.
(ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΣ

Ὅπου ἡ ὕψις θεωρεῖται τίποτε καὶ ὁ φροντίζων περὶ αὐτῆς ἀποστέλλεται εἰς τὰς φυλακάς. — Πρόσωπα καὶ χεῖρες χωροφυλάκων. — Ἡ σοῦστα καὶ αἱ συναγματικαὶ θεωρίαι τῶν χωροφυλάκων

III

Οἱ μῆνες παρήρχοντο, καὶ ὅμως τίποτε δὲν ἐγίνετο. Ὁ ἐνθουσιασμός τῶν πρώτων ἡμερῶν ἤρχισεν νὰ ἐκπίπτῃ, ἐν δὲ τῷ στρατοπέδῳ, οὐδὲν ἕτερον ἤκουον ἢ γογγυσμούς, καθ' ἑκάστην δὲ ἡ διαταγὴ ἐσημείου τὰ ὀνόματα τῶν λιποτακτούντων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ. Ἐξ ἄλλου, ὁ συνταγματάρχης μὰς εἶχε κατορθώσει νὰ μεταθέσῃ τοῦ συντάγματός του πάντας τοὺς ἀσθενικοὺς ἢ μὴ δεικνύοντας ἐπαρκῆ προσόντα πρὸς ὁδοιπορίας καὶ γυμνάσια στρατιώτας, οὕτω δὲ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, ἤρακώθησαν οἱ λόχοι τῆς κατηγορίας τῶν στρατιωτῶν τῶν ἀποκτησάντων κατὰ τὴν ἐπιστράτευσιν τὸ γενικευθὲν ἤδη ὄνομα τοῦ λιμοκοντόρου, οὐτινος ἄγνωστος διατελεῖ ἐτι ἡ σημασία. Ὅλοι μετέβαινον εἰς τοὺς ἐμπέδους λόχους. Ἐμὲ ἡ ἐκτίμησις τοῦ συνταγματάρχου μου δὲν μὲ ἤξιωσεν ἄξιον τοῦ αὐτῆς ἀποπομπῆς, καὶ παρέμεινα εἰς τὸ Σύνταγμά μου, ἐξακολουθῶν τὴν ἐκπλήρωσιν ὅλων τῶν ἰδιοτροπιῶν τῶν ἀνωτέρων μου, ὅλον τὸ μαρτύριον τῶν πεζοποριῶν καὶ τῶν ψευδῶν μαχῶν, καθ' ἃς κατεστρέφοντο ἄνευ οὐδενὸς λόγου, τὰ φυσίγγια τῶν ἀποθηκῶν, τὰς ἀρβίλας μὰς καὶ τοὺς πόδας μὰς. Ἡ μονομανία τῶν πεζοποριῶν εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἐπακρον. Κάθε πρωῒαν εὐρίσκετο νέον μέρος, ἀπέχον πάντοτε πέντε ἢ ἑξ ὥρας καὶ ἐκαὶ μεταβαίναμεν κατὰ σκοποὶ, ἐξηνητημένοι ὑπὸ παντοίων ἀνέμων μαστιζόμενοι, καὶ ἐν ἀφθονίᾳ ἀσθενούντες.

Πρωῒαν τινὰ μετὰ τετράωρον πορείαν ἀνῆλθομεν τὴν κορυφὴν μικροῦ λόφου. Πάντες ἡμεῖς περρίρυτοι ἐκ τοῦ ἰδρώτος, ὁ δὲ ἄνεμος ἐφύσα ἀρκούντως παγερός. Ἐχων πάντοτε τὴν ἀρχὴν νὰ σέβομαι πλειότερον τὸν ἑαυτὸν μου ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ συνταγματάρχου μου, πρὸ πάντων δὲ δσάκις διέτρεχον κίνδυνον νὰ ἀσθενήσω, εἰς πρώτην δοθεῖσαν μοι εὐκαιρίαν ἔλυσα τὸν μανδύαν μου καὶ ἀδιαφορῶν περὶ τοῦ ὁμοιομόρφου, περιεβλήθην αὐτὸν, ἔτοιμος νὰ ὑποστῶ μίαν ἀξιόλογον ψυχρολουσίαν ἀπὸ ἐπιπλήξεως ἢ δεκαήμερον φυλάκισιν παρὰ μίαν πνευμονίαν ἢ μίαν πλευρίτιδα. Ἐκεῖνο ὅπερ ἀνέμενον ἐγένετο. Ὁ συνταγματάρχης μου μὲ διέκρινε παραβαίνοντα πάντα στρατιωτικὸν κανόνα καὶ μὲ ἐκάλεσε παρ' αὐτῷ. Ἐγνώριζα ἐκ τῶν προτέρων τί θὰ ἤκουον καὶ ὀχυρωθεὶς μετ' ἀναλόγου εἰς τὴν περίστασιν ψυχρότητος, ἀπεκρίθην ὅτι κρυώνω καὶ φοβοῦμαι μὴ ἀσθενήσω. Τότε

πλέον ὁ συνταγματάρχης μου ἐξεμάνη. Τὸ στρατιωτικὸν ὑπογένηιόν του ἐσείετο, ὡς κορυφὴ κυπαρίσσου κατὰ τὴν ὥραν σφοδροῦ ἀνέμου, ἐκ τοῦ θυμοῦ, καὶ σείων ἀπειλητικῶς τὴν χεῖρα, ἐκραύγαζε:

— Μᾶρς, ὅποιος θέλει νὰ γίνῃ στρατιώτης, ἄς γίνῃ, ἄλλως ἄς ἀποθάνῃ! Δὲν μοῦ χρειάζονται τέτοιοι στρατιῶται σὰν καὶ σένα.

Εἰς μάτην προσεπάθουν νὰ τὸν πείσω, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὰ κρυολογήματα, καὶ ὅτι ἐγὼ πολὺ ὀλίγον ἐνδιαφερόμην διὰ τὴν στρατιωτικὴν ἐξάσκησιν, ἐνῷ λίαν ἐνδιαφερόμην διὰ τὴν ὑγείαν μου, μὴ συγκατανεύων κατ'οὐδένα λόγον νὰ ἀποθάνω ἢ νὰ κατασταθῶ στρατιώτης, ὡς ἐνόει αὐτὸν ὁ συνταγματάρχης μου. Αἱ ὁλως ἀντίθετοι αὐταὶ ἰδέαι μου περὶ στρατοῦ, περὶ πειθαρχίας καὶ περὶ ὑγείας, καὶ ἡ αἰτιολογικὴ ἐκθεσις, μεθ' ἧς προσεπάθησα νὰ συνοδεύσω τὰς σκέψεις μου ἐνώπιον τοῦ ἐξωργισμένου συνταγματάρχου μου, παρώξυνεν αὐτὸν ἔτι μᾶλλον καὶ αὐτοστιγμὴν ἀπεστάλην εἰς τὴν φυλακὴν.

Τὴν ἐπομένην ἡ «Ἀκρόπολις» ἐδημοσίευσεν σφοδρὸν ἀρθρίδιον δι' οὗ παρεκαλεῖτο ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν νὰ μετριάσῃ τὰς παραδόξους ὁρμὰς τοῦ διοικητοῦ μας, ὑποδεικνύουσα ὅτι οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἴπῃ εἰς τὸν στρατιώτην, «ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς στρατιώτης πάει καλὰ, ἄλλως ἀπόθανε.» Αὐτὰ μόνον ὁ Μέγας Ναπολέων τὰ ἔλεγεν, ἀλλ' αὐτὸς εἶχεν ἀναριθμήτους μάχας κερδήσῃ, ἐνῷ τοῦ συνταγματάρχου μας καὶ αὐτῶν τῶν ψευδομαχῶν αἱ ἐπιτυχίαι ἦσαν πολὺ ἀμφίβολοι.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο λίαν φυσικὸν καὶ ὀρθὸν ἀπεδόθη, παραδόξως εἰς ἐμέ καὶ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αἵτησιν τοῦ Συνταγματάρχου παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν τιμωρίας μου διὰ διμήνου φυλακίσεως, διαταχθείσης ἐν ἀγνοίᾳ μου, χωρὶς νὰ προηγηθῇ ἡ παραμικρὰ ἀνάκρισις· χωρὶς δὲ νὰ καλῶ, νωρίζω τί συνέβαινε, παρεδόθην εἰς τὰς χεῖρας τῶν χωροφυλάκων.

Ἦγνόουν τὰ διατρέχοντα ὅτε πρῶταίνα τινα διετάχθη νὰ παρδῶσω τὸν ὀπλισμὸν μου, καὶ νὰ ἐτοιμασθῶ πρὸς ἀναχώρησιν — ὁ ἐπιλοχίας μου δὲν ἐτόλμα νὰ μοὶ ἀναγγεῖλῃ τὴν ὀλιβερὰν εἰδήσιν τῆς διμήνου τιμωρίας μου, ἀλλὰ μοὶ ἀνήγγελεν ἀπλῶς, ὅτι μετατίθεμαι εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ ἐδρεῖον σύνταγμα. Ἐπίστευσα ὅτι οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα, ἄλλως δὲν ἠδυνάμην νὰ φαντασθῶ, ὅτι ἡ μωρία ἑλλήνος ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τοιοῦτον ἀπελπιστικὸν σημεῖον, διὸ ἀπηρχόμην συνοδευόμενος παρὰ τινος ὑπαξιωματικοῦ, μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι μετατίθεμαι ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ ὅτε, ἀντὶ νὰ μεταφερθῶ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου ἢ εἰς τὸν Πειραιᾶ, εἶδον ὅτι μεταφέρομαι εἰς τὸν στρατὸν τῆς χωροφυλακῆς, ἐνόησα ὅτι ἡ θέσις μου δὲν ἦτο τόσον ὁμαλὴ, ὅσον ἐπίστευσα κατ' ἀρχάς. Ἡ τοιαύτη ἰδέα ἐνσχύθη ἔτι μᾶλλον, ὅτε ἐπιχειρήσας νὰ ἐξέλθω τοῦ στρατῶνος ἤκουσα ὅτι μοὶ ἦτο ἀπηγορευμένη ἡ ἐξοδος.

Ἦνέκυψα πάλιν εἰς τὴν μοῖράν μου καὶ ἤρχισα νὰ καταγίνωμαι εἰς φυσιογνωμικὰς μελέτας ἐπὶ τῶν προσώπων τῶν χωροφυλάκων, οἵτινες περιεφέροντο ἐν τῷ στρατῶνι, ὑποτονθορίζοντες ἄσματα ἀγοραῖα καὶ κατοπτρίζοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐντὸς μικρῶν δεκαλέπτων κατόπτρων. Εἶνε περιέργως ἢ φιλαρέσκεια τῶν χωροφυλάκων. Ἄν λάβῃτε τὴν ἀτυχίαν νὰ ἐμπέσητε εἰς τὰς χεῖρας των, θὰ τοὺς ἴδῃτε πλείοτερον ἀσχολουμένους εἰς τὴν βοστρύχωσιν τῆς κόμης των καὶ εἰς τὴν τακτοποίησιν τοῦ μυστακὸς των ἢ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των. Αἱ κόμαι των εἶνε περιεργότεραι τῶν συνηθειῶν των. Κόμαι μακραί καὶ οὐλότριχες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, κατὰ τὸ εἶδος τῶν ρωμαντικῶν ποιητῶν μας τῆς παρελθούσης δεκαετηρίδος, περιλείφονται καθ' ἑαστένην δι' ἀφθόνου ἐλαίου· ἀντὶ δὲ μὲν τέκας ὀλίγον χοῖριον λίπος, συμπληροῖ τὴν διακόσμησιν τοῦ μυστακὸς των. Ἐβλεπον τοὺς ἀνθρώπους τούτους ἐπὶ ὥρας καταγινόμενους εἰς τὴν τοῦ αὐλῆαντων ὡς δεσποῖνας ρωμαϊκῆς, καὶ ἠπόρουν. Εἰς ἐξ αὐτῶν μάλιστα ὁ φιλαρεσκότερος ἀνύψου τὰς χειρίδας του καὶ ἐπιδεικτικῶς ἄφινε νὰ φαίνωνται ἐπὶ τῶν βραχίονων του περιέργως τινα συμπλέγματα στιγμάτων ὁμοίων ἐκείνων, ἅτινα ἀναφέρει ὅτι εἶδεν εἰς τοὺς ἀγρίους ὁ Ἀραγῶ. Ὁ κυανισμὸς οὗτος, ἂν μοῦ ἐπιτρέπεται ὁ νέος οὗτος ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ ὄρισμός, γίνεται διαπυρίτιδος εἰσδυούσης ἐν τῷ αἵματι τοῦ κεντωμένου μέρους. Ἡ στιγμάτισις δὲ αὕτη εἶνε συνήθης παρὰ τοῖς ἀγγλοῖς ναύταις, οἵτινες παρέλαβον ταύτην παρὰ τῶν ἀγρίων τῆς Αὐστραλίας. Πρὸ τινων ἐτῶν, ἐλέγετο, ὅτι οἱ ἐκτελοῦντες τὸν κύκλον τοῦ κόσμου υἱοὶ τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας, ἐστιγμάτισαν εἰς τὰς χεῖρας των ἀγκυραν, ὑποδηλοῦσαν τὴν ἰσχὺν τοῦ ἔθνους των. Ὁ χωροφύλαξ, περὶ οὗ ἡμιλῶ ἀνήκων εἰς τὸ ἀρειμάνιον σῶμα τοῦ στρατοῦ μας, εἶχε μεταβάλλει τὰς χεῖρας του περιέργως εἰς κινητὴν ζωολογίαν, σχεδιάσας ἐπ' αὐτῆς ἵππους, περιέργων σχημάτων, ὅφεις, πτερωτὰ τέρατα, ἀγνωστα εἰς τὴν ὁμοταξίαν τῶν ζῴων, ἐν μέσῳ δὲ ὧν αὐτῶν πρόσωπον γυναικεῖον, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ἐγράφοντο αἱ λέξεις «ἄχ βᾶχ». Δύο στεναγμοὶ, ἐκ δηλοῦντες τὸ βαθὺ αἶσθημα πρὸς τὴν παχυδερμον πλύντριαν, ἥς εἰκόνα παρίστα ἡ ἐπὶ τοῦ βραχίονός του ἐξωγραφισμένη γυνή, τὰς μετὰ τῆς ὑποίας ἐρωτικὰς περιπετείας διηγεῖτο μετὰ πάθους πρὸς τοὺς συναδέλφους του.

Ἡ ἀτμοσφαῖρα, ἐν ἣ ἔζησα ἐπὶ εἰκοσι τέσσαρας ὥρας, ἤρξατο νὰ μοὶ φέρῃ δύσπνοϊαν. Τόσαι χυδαῖαι φυσιογνωμίαι, τόσοι ἄξεστοι ἄνθρωποι, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, τοιαύτη βαναυσότης ἤρχιζε νὰ μὲ συγκινῇ, καὶ πρὸς τὸ ἐσπέραις εὐρισκόμην εἰς νευρικὴν ταραχὴν. Ἡ συνήθης ἀπάθειά μου εἶχεν ἐκλείψει καὶ μὲ ἤρχετο μεγάλη ὀρεξις νὰ δραπετεύσω, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος, ἐρρίφην ἐπὶ τῆς πρώτης τυχούσης κλίνης καὶ ἀπεκοιμήθην. Δὲν εἶχε παρέλθει μία ὥρα, ὅτε αἴφνης αἰσθάνομαι ὅτι μὲ ἐσεῖον.

— Σήκω, μοι λέγει ὁ σείων με, ἔρχεται ἡ σούστα.

Ἦ ἀλλόκοτος αὖ· ἡ γλῶσσα μοι ἦτο ἀκατάληπτος. Ἦ γέροντες ἐν τούτοις, καὶ μετ' ὀλίγον εἶδον εἰσερχόμενον εἰς τὸν θαλάμῳ ὑπομοίραρχόν τινα, τετραγώνου προσώπου. Ἦτο περιέργον φαινόμενον ὁ κ. ὑπομοίραρχος. Οἱ πόδες του ἐστήριζοντο ἀσφαλῶς ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, ἀπὸ τῆς μέσης ὁμῶς καὶ ἄνω, τὸ σῶμα του ἐλίκνιζετο ἐμπρός καὶ ὀπίσω λίαν περιέργως, ἐξ αὐτοῦ ἐνόησα ὅτι ἡ σούστα περὶ ἧς μοι ὠμίλησεν ὁ ἀφυπνίσας με χωροφύλαξ, καὶ ὁ ὑπομοίραρχος, ἦτο ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

Μετ' ὀλίγον ὁ ὑπομοίραρχος ἀπῆλθε καὶ ἐγὼ ἐκοιμήθην ἐκ νέου, μόλις δὲ περὶ τὴν χαρρυῖν δυὰς χωροφύλακων περιήρχετο τὴν κλίνην προσπαθοῦσα νὰ με ἀνακαλύψῃ μεταξὺ τῶν κοιμωμένων. Ἦκουον φιθυριζόμενον τὸ ὄνομά μου, ἀλλὰ τὸ ψῆχος ἦτο τόσον ὑπερβολικόν, ὥστε ἐβαρυνόμην νὰ ἡμιλήσω καὶ ἐγκορδουλωμένος ἐντὸς τῶν κλινίσκεπασμάτων, ἐρησυχάζον. Τέλος, ἐφθασαν καὶ πρὸ τῆς κλίνης μου καὶ ἀποκαλύψαντες τὴν κεφαλὴν μου μὲ παρετήρουν, ἐγὼ δὲ ἐξ ἐνστικτοῦ ἀπέφευγον νὰ ἀνελθῶ τὸ ὄνομά μου. Ἐν τούτοις, ἠναγκάσθην ἐπὶ τέλους νὰ ἐγερθῶ καὶ τότε μοι κατέστη γνωστὸν, ὅτι μεταβαίνω, συνοδευόμενος παρ' αὐτῶν εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Ἀκροναυπλίας, τιμωρηθεὶς παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν διὰ διμηνίου φυλακίσεως ἐπὶ ἀσεβείᾳ κατὰ τῶν ἀνωτέρων μου. Τὸ ἔγγραφον τοῦ ὑπουργείου ἀνέφερε ρητῶς, ὅτι ὤφειλον νὰ διανύσω τὴν ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Νάυπλιον ὁδὸν πεζῇ διὰ παιδείαν, κατὰ τὴν στρατιωτικὴν φρασεολογίαν, ἡγουν διὰ τυραννίαν. Τὸ ἔγγραφον μετ' ὅλην τὴν ὀχληρότητά του, ἤρχισε νὰ μέκινῃ εἰς γέλωτα, καθ' ὅσον εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο ἔγγραφον ἐδεικνύετο ὅλη ἡ κωμικότης τῶν ἀνθρώπων, εἴτινες ἐν εἶχον μέλημα κατὰ τὴν φρενὴν ἐκείνην ἐποχὴν· πῶς νὰ προσκολληθῶν εἰς τὰς ἐπιωμίδας τῶν περισσοτέρους βαθμοῦς. Οἱ χωροφύλακες ἐν τούτοις, σοβαροὶ καὶ ἀκίνητοι, φέροντες κρεμάμενον τὸ λιντάριον ἐπὶ τοῦ ξίφους, ἐθεώρησαν καθήκον των νὰ μοι ἀναπτύξουν ἐν ἄρθρῳ τοῦ συντάγματος, ἐπιτρέποντος εἰς τοὺς μεταφέροντας εἰς τὰς φυλακὰς χωροφύλακας τὴν δέσμευσιν τῶν μεταφερομένων. Ἐνόησα τί ἐσήμαινεν ἐκάστη λέξις τῆς ἀσκόπου θεωρίας, καὶ ἀκολουθῶν τὸ σύστημα εὐφυοῦς φίλου μου πολιτευομένου, λέγοντος εἰς τοὺς προσερχομένους ἐκλογεῖς, ἵνα ἐκφράσουν τὸν θαυμασμόν των εἰς τὸ ἄτομόν του.

— Καλὰ, κατάλαβα, τώρα πόσα τάλληρα θέλετε διὰ τὴν ψῆφόν σας;

Χωρὶς νὰ χάσω καὶ ἐγὼ καιρὸν, τοῖς ἀπεκρίθην:

— Ἄν ἔχετε ἀνάγκην ἀπὸ ψιλά, νὰ μοῦ τὸ πῆτε ἐλευθέρως. Ἦ θεωρία ἔπαυσεν, καὶ τὸ βαλάντιόν μου ὑπέστη τὰς συνεπειάς.

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ ΜΟΥ

Ἦμην ἀπλοῦς στρατιώτης τοῦ βου Συντάγματος τοῦ Πεζικοῦ, καὶ ὄχι μόνον ἀπλοῦς ἀλλὰ καὶ νεοσύλλεκτος. Ὑπηρετοῦν ὡς ἐπίστρατος καὶ ἐπαίζον οὕτω καὶ ἐγὼ πρόσωπον τοῦ κωμικοτραγικοῦ δράματος «Λάχανα - Κοκκινογούλια». Ἐσπέραν τινὰ περιεπάτουν, ὡς συνήθειζον, μόνος ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ὄνειροπολῶν τὴν δάφνην τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ταλαίνης καὶ δυσμοῖρου πατρίδος μου, βαθμὸν οὐχὶ κατώτερον τοῦ ταγματάρχου μου, πολλὰ παράσημα καὶ... τὸ ὄνειρον παντὸς σημερινοῦ Ἕλληνος—καὶ ποῖος Ἕλλην δὲν ἔχει αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν—τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα τῆς τότε ὡς καὶ νῦν δούλης ἐπαρχίας μου. Ἐνῶ ἔκαμον τοιοῦτους φαντασιώδεις ὑπολογισμοὺς καὶ σχέδια, καὶ ἐκτιζον διὰ τῆς φαντασίας μου τασχῦτα φρούρια ἐκ πτερῶν, βλέπω εἰς δέκα βημάτων ἀπόστασιν τὸν ταγματάρχην μου, ἐρχόμενον κατ' ἐπάνω μου, καὶ κατὰ τὰ διατεταγμένα, στὰς πρὸ πέντε βημάτων ἀριστερὰ, ἐχαιρέτισα αὐτὸν ὑψώσας τὴν χεῖρα εἰς τὸν γῆσον τοῦ πληκίου μου, τὸ μόνον στρατιωτικὸν σημεῖον, ὅπερ μέχρι τότε ἔφερον. Τὸ τοιοῦτο ἔδωκε τῷ ταγματάρχῃ μου νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἀνήκω εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ διοικούμενον τάγμα, διότι ἐν καιρῷ ἐπιστρατείας δὲν εἶνε εὐκολόν εἰς ἓνα ταγματάρχην (καὶ μάλιστα Ἕλληνα), νὰ γνωρίζῃ τοὺς ἄνδρας τοῦ σώματος του, καὶ ἀμέως διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς του μὲ προσεκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Δὲν ἐγνώριζον καθόλου περὶ τίνος πρόκειται, καὶ ἤρχισα ν' ἀπορῶ τί νὰ μὲ θέλῃ ὁ ταγματάρχης μου, ὅστις μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς δὲν μ' ἐγνώριζε ποσῶς. Ἐνῶ ἀκολουθῶν αὐτὸν ἐβασανίζομην ἵνα εὕρω τὸ αἶτιον τῆς ταγματάρχικου τιμῆς, καθόσον θεωρεῖται ὑψίστη τιμὴ εἰς τὸν δυνάμενον στρατιώτην νὰ ἡμιλήσῃ ἰδιαίτερος μετ' ἀξιοματικοῦ, πολὺ δὲ περισσότερον μετὰ τοῦ ταγματάρχου του, εὐρίθην εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἱλθουσιωλείου, ὅπου ὁ ταγματάρχης μου ἤρξατο ἐξετάζων διὰ τῆς αἰσθήσεως τῆς κολοσσιακῆς ρινὸς τοῦ τὰ διάφορα πρὸς πώλησιν ἐκτεθειμένῃ ψαριχᾷ. Τότε ἤρχισα νὰ ἐννοῶ περὶ τίνος θὰ πρόκειτο καὶ τί θὰ ἐσήμαινεν ἐκεῖνο τὸ γνέψιμο τοῦ ταγματάρχου, ἀλλὰ δὲν ἤθελον πάλιν νὰ τὸ πιστεύσω, ἐκ μεγάλου πρὸς τὸν ἑαυτόν μου σεβασμοῦ. Ἐν τούτοις, ἐσκέφθην μίαν φορὰν νὰ τὸ στρίψω, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἤρχετο βολικά—«ὦ θεέ μου, ἔλεγον καθ' ἑαυτόν, ἐγὼ νὰ κουβαλήσω ξένο ψάρι; Ἐγὼ ὁ ὁποῖος οὔτε ἰδικόν μου δὲν καταδέχθηκα ποτὲ νὰ κουβαλήσω; Καὶ νομίζει ὁ ταγματάρχης ὅτι ὁ ὑπηρετής τῆς πατρίδος εἶνε ἰδικὸς τοῦ ὑπηρετῆς;

Μόλα ταῦτα, ἐπειδὴ ὁ ταγματάρχης μου ἐν τῷ μεταξύ ἐζήτηι καὶ τὴν γνώμην μου περὶ τῶν ἐξεταζομένων ἰχθύων, ὡς νὰ μὴ εἶχε, φαίνεται, ἀρκετὴν ἐμπειροσύνην εἰς τὴν ὀσφρηστικὴν του δύναμιν, ἠθέλησα νὰ πιστεύσω ὅτι μ' ἐπῆρε μαζὺ του μᾶλλον ὡς πραγματογνώμονα, παρὰ ὡς ἀχθοφόρον.— «Τὶ διάβολο! ἐφέλλιζον, εἶνε δυνατόν νὰ μὲ μεταχειρισθῇ ὁ ταγ-